

Παρισίαις τὴν 13 Ὀκτωβρίου 1897. Τὸ μνημεῖον τοῦτο ἔχει ὡς βάσιν χαριτωμένην Παρισινήν, τύπον τῶν διηγημάτων τοῦ ἀθανάτου συγγραφέως, ἐπὶ ἐδράνου ἐξηπλωμένην καὶ κρατούσαν ἐπὶ τῆς χειρὸς ἐν βιβλίον τοῦ Μωπασσάν — τὸ «Fort comme la mort», — ὄνειροπολοῦσαν δὲ μετὰ τὴν ἀνάγνωσίν του.

Τὸ μνημεῖον
τοῦ Γκυ δὲ Μωπασσάν

Παραπλεύρως τῆς χαριέσσης Παρισινῆς ὑψοῦται ἡ στήλη μετὰ τὴν προτομὴν τοῦ Μωπασσάν, ἧς τὴν εἰκόνα βλέπουσιν ἐνταῦθα οἱ ἀναγνώσταί μας. Κατὰ τὰ ἀποκαλυπτῆρια τοῦ μνημείου τούτου ἀπαρμιλλῶς καὶ γλαφυρῶς, μετὰ ζωνρὸν σφρίγος ὠμίλησε καὶ ὁ Ζολᾶ.

Ἄπαντα σχεδὸν τὰ ἔργα τοῦ Μωπασσάν εἶνε τῆς αὐτῆς δυνάμεως καὶ πρωτοτυπίας. Ὁ Μωπασσάν ὑπῆρξεν εἰς τῶν πολυγραφωτέρων νεωτέρων συγγραφέων, ἐδημιούργησε δὲ τὴν κολοσσιαίαν ταύτην ἐργασίαν, ἣτις ἀπέδωκεν εἰς τὰ ἔργα του τὴν σφραγίδα τῆς αἰωνιότητος, εἰς διάστημα 10—12 ἐτῶν. Τὰ Διηγήματά του θαυμάζονται ἰδίως διὰ τὴν διαύγειαν καὶ τὸ ἐντονον τοῦ ὕφους των,

διὰ τὴν ὑψίστην πρωτοτυπίαν των καὶ διὰ τὴν δύναμιν τῆς φαντασίας τοῦ συγγραφέως των. Ὁ πρόωρος καὶ τόσο τραγικὸς θάνατός του κατέθλιψε τὰς χιλιάδας τῶν θαυμαστῶν του, ὑπῆρξε δὲ διὰ τὴν γαλλικὴν φιλολογίαν μεγάλη ἀπώλεια.

Μ Α Ρ Ο Κ Α

ΦΙΛΕ μου, μοῦ ἐζήτησες νὰ σοῦ στείλω τὰς ἐντυπώσεις μου, τὰς περιπετείας μου καὶ ἰδίως τὰς ἐρωτικὰς ἱστορίας μου ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης τῆς Ἀφρικῆς, ἣτις μὲ εἴλκυε πρὸ τόσο χρόνου. Ἐγελούσες πολὺ, προκαταβολικῶς μὲ τοὺς μαύρους ἔρωτάς μου, καθὼς ἔλεγες καὶ μ' ἔβλεπες ἤδη ἐπανερχόμενον μαζί μετὰ καμμιὰ ἀνδρογυναίκα ἑβενόχρου, μ' ἓνα κίτρινο φουλᾶρι εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ κλονίζομένην, μετὰ λαμπρὰ ἐνδύματα.

Θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά τῶν Μαύρων ἀναμφιβόλως. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, ποῦ εἶδον, μοῦ ἐκίνησαν τὴν περιέργειαν νὰ βουτήξω σ' αὐτὴ τὴ μελάνη ἢ ἀρχὴ μου δὲ ὑπῆρξεν εὐτυχῆς ἑδοκίμασα κατὰ τι καλλίτερον καὶ ἰδιαιτέρως πρωτότυπον.

Μοῦ ἔγραφες εἰς τὴν τελευταίαν σου ἐπιστολήν: «Ὅταν γνωρίζω πῶς ἀγαποῦν εἰς τι μέρος, εἰξεύρω νὰ σοῦ περιγράψω αὐτὸ τὸ μέρος, ἂν καὶ δὲν τὸ εἶδα ποτέ». Μάθε, ὅτι ἐδῶ ἀγαποῦν μανιωδῶς. Αἰσθάνεται